

De omstanders

Ray Bradbury

Spallner sloeg de handen voor het gezicht. Volgde het gevoel van een vlucht door de ruimte, het krijsen van de banden, de klap en het duikelen van de auto tegen de muur, door de muur, over de kop en ondersteboven als een stuk speelgoed, en hijzelf naar buiten geslingerd. Daarna – stilte. De mensen kwamen aanrennen. Vaag hoorde hij ze lopen vanaf de plaats waar hij lag, terwijl de wielen nog altijd ronddraaiden in een zinloze omwenteling. Waar al die mensen vandaan kwamen, wist hij niet. Hij worstelde om bij bewustzijn te blijven en toen sloten de gezichten hem in, hingen over hem heen als de grote glanzende bladeren van neerbuigende bomen. Ze vormden een cirkel van verschuivende, opdringende, steeds wisselende gezichten boven hem en keken, keken, lazen het tijdstip van leven of dood van zijn gezicht, om te onthullen of het tijd was om door te ademen of om nooit meer adem te halen. Wat zijn de mensen er gauw bij, dacht hij, ze komen samen uit het niets zoals de iris van een oog zich samentrekt. Een sirene. De stem van een agent. Beweging. Bloed sijpelde van zijn lippen en hij werd naar een ambulance gedragen. Iemand vroeg: ‘Is hij dood?’ En iemand anders antwoordde: ‘Nee, hij is niet dood.’ En een derde zei: ‘Hij gaat niet dood, nee, hij zal niet doodgaan.’ En hij zag de gezichten van de omstanders rondom zich in de

nacht en aan hun gelaatsuitdrukking zag hij, dat hij niet zou sterven.

En dat was vreemd. Hij zag het gezicht van een man, mager, glimmend, bleek; de man slikte en beet op zijn lippen, misselijk. Er was ook een kleine vrouw met rood haar en teveel rood op haar wangen en lippen. En een kleine jongen met een gezicht vol sproeten. Andere gezichten. Ze waren allemaal komen aanrennen van - ja, waar vandaan? Uit huizen, auto's, steegjes, uit de directe en door het ongeluk geschokte omgeving. De omstanders keken naar hem en hij keek naar hen terug en ze bevielen hem helemaal niet. Er was iets fout aan hen, heel erg fout. Wat het was, kon hij niet zeggen. Ze waren veel erger dan wat hem nu was overkomen. De deuren van de ambulance dreunden dicht. Door de raampjes zag hij de omstanders naar binnen turen. De omstanders die er altijd zo gauw bij waren, ongelooflijk gauw, en dan een kring vormden en op je neerkeken en loerden en gaapten en vroegen en wezen en irriteerden en met hun openlijke nieuwsgierigheid inbreuk maakten op je puur persoonlijke pijn. De ambulance reed weg. Dagenlang draaiden de wielen van de auto in zijn geest. Een wiel, vier wielen, ze draaiden en draaiden, zoemend, alsmar rond. Hij wist dat het niet klopte. Er klopte iets niet met de wielen en het hele ongeluk, de rennende voeten en de nieuwsgierigheid. De gezichten van de omstanders

vermengden zich, draaiden mee, met de wenteling van de wielen. Hij werd wakker.

Zonlicht, een ziekenhuiskamer, een hand die zijn pols vasthield.

‘Hoe voelt u zich?’ vroeg de dokter. De wielen...